

Leugens uit liefde

Leugens uit liefde

Angelieke Uittenbogaard-Janssen

Schrijver: Angelieke Uittenbogaard-Janssen
ISBN: 9789402178623
© Angelieke Uittenbogaard-Janssen

Deel I De liefde

Hoofdstuk 1

De regen viel onophoudelijk naar beneden uit een egaal grijze lucht. Dat belofde niet veel goeds voor de rest van de dag. Het was weer zo'n saaie, grijze zaterdag zonder opklaringen. Martje voelde zich hetzelfde als het weer: neerslachtig, grijs en heel saai. Zij had al weken geen opklaring meegemaakt.

Ze liep met haar boodschappentas over de markt van de ene kraam naar de andere. Er zat nog niets in de tas. Ze kon niet beslissen wat ze die avond wilde eten.

Het ging steeds harder waaien en de paraplu rukte aan haar arm en hinderde haar bij het lopen langs de kraampjes. Bij een bloemenkraam bleef ze staan om een bos chrysanten te kopen. De bloemen zouden haar een beetje opvrolijken als ze thuis in een vaas stonden.

Ze liep verder over de markt en stopte opnieuw, ditmaal bij een groentekraam. Ze besloot om die avond macaroni te maken en kocht prei en tomaten. Ze hield van tomaten en deed die vaak door het eten. Met haar boodschappen liep ze uiteindelijk naar huis. Het regende nog steeds. De wind joeg de regen onder de paraplu door en Martje kwam doorweekt bij haar huis aan.

Natuurlijk waren de huissleutels onderin haar handtas gezakt en moest ze haar tas en de paraplu tegen de voorgevel van het huis zetten om met twee handen haar sleutels te kunnen zoeken.

Kletsnat deed ze de voordeur open en stapte naar binnen. Ze zette haar spullen in de gang en raapte de post op. Ze keek er niet eens naar. Het was al lang geleden dat ze een leuke kaart had gekregen van een vriendin. Met de kerst kreeg ze soms een paar kaarten van familie. Ze bracht haar tas naar de keuken en zette deze op het aanrecht zodat de druppels in de gootsteen konden verdwijnen. Daarna ging ze naar de badkamer waar ze zich afdroogde. Zelfs haar onderbroek was nat geworden. In de slaapkamer trok ze droge kleren aan en ging vervolgens terug naar de keuken.

Ze nam alles uit de tas; legde de prei in de koelkast en de tomaten op de schaal bij de tomaat van de week ervoor. Daarna brak ze de onderkant van de stelen van de chrysanten af, zodat ze beter water konden opnemen. Uit haar keukenkastje pakte ze een vaas waar ze mooi in zouden staan.

Nadat ze de vaas had gevuld met water en de chrysanten erin had

gezet, droeg ze deze naar de kamer en zette de vaas op de eettafel. Ze had trek in thee en vulde in de keuken de waterkoker met water. Haar huis was klein en stond onopvallend tussen de andere rijtjeshuizen in het dorp. De benedenverdieping bestond uit een woonkamer met aansluitend een kleine keuken. Vanuit het raam aan de voorkant van de woonkamer keek ze uit op de andere huizen in haar straat. Aan de achterkant had ze een klein tuintje. De eerste jaren dat ze er had gewoond, had ze nog energie gestoken in haar tuin. Ze had een grasmaaier gekocht, bloemperkjes aangelegd en een tomatenplant bij de achterdeur gezet. In die tijd had ze de toekomst blij tegemoet gezien: ze had een baan en een vriend, de zon leek elke dag te schijnen en als het regende, was het in ieder geval goed voor de planten.

Dat was een mooie tijd geweest. Het heden was minder rooskleurig. Ze woonde alleen. De relatie met haar vriend was definitief voorbij. In haar beleving regende het veel en als de zon scheen, was het maar voor even. Ze ging niet uit, was geen lid van een sportclub en had geen baan. Hoe moest ze ooit nog iemand tegenkomen met wie ze een relatie kon opbouwen?

De klik van de waterkoker die afsloeg, verstoorde haar gedachten. Ze schonk het kokende water in haar kopje en hing er een theezakje in. Toen de thee donker genoeg was, haalde ze het theezakje eruit en gooide het weg. Daarna liep ze naar de woonkamer en zette haar theekop op tafel. Zelf zakte ze op de bank onderuit en legde haar voeten op de salontafel.

Nog steeds regende het.

Ze keek naar buiten. In de tuin stond onkruid en als je goed keek, zag je een stok in de grond staan. Het markeerde de plaats waar Pietje lag begraven. Pietje, de kanarie, had elke dag vrolijk voor haar gezongen totdat hij plotseling dood in zijn kooitje had gelegen. Ze miste zijn opgewekte gefluit. Zijn dood was samengevallen met het begin van de depressie waarin ze zich nog steeds bevond.

Ze dronk haar thee. In haar hoofd voelde het grijs.

Het geluid van haar smartphone gaf haar hoop. Zou iemand haar nodig hebben?

Ze pakte haar smartphone op en luisterde.

“Hallo?” vroeg ze.

“Hallo? Met wie?”

“Met Martje.”

“Oh sorry, dan heb ik het verkeerde nummer.”

Somber legde ze haar smartphone weg, zette de televisie aan en keek naar de eerste de beste Nederlandse zender. Er werd een natuurserie uitgezonden. Het waren beelden van dieren, vertraagd gefilmd en van heel dichtbij genomen. Ze zag hoe een giraffe werd gedood door een leeuw. Ze werd er niet vrolijker van, zette het geluid van de televisie zachter en deed de computer aan.

Ze bekeek een site over weersvoorspellingen. Het fleurigste wat er op die site te zien was, stond rechtsboven in haar scherm. Het was een reclame van een datingsite. Ooit had ze uit nieuwsgierigheid gekeken op datingsites en sindsdien kreeg ze ongevraagd reclames ervan te zien. Ze klikte op de reclame en bekeek de mannen.

De knappe mannen, bijna allemaal met stoppelbaard, keken haar verleidelijk aan.

Bij de foto van een bijzonder knappe man stopte ze met bladeren. Met zijn prachtige ogen staaarde hij haar vanaf de foto aan. Zou die echt geen vriendin hebben? Hij was vast als lokkertje op de site gezet. Jim heette hij. Niet het type dat ze in haar dorp tegen zou komen. Ze las dat ze 85% kans had op een vaste relatie als ze zich in zou schrijven. Ze zou gek zijn als ze die kans niet zou grijpen, stond erbij. Vanuit haar ooghoek zag ze dat op de televisie het nieuws begon. Ze verliet de datingsite en zette het geluid van de televisie harder zodat ze het nieuws kon volgen.

Eerst waren er schietende soldaten, toen een familiedrama, middenstanders in de problemen en als laatste werd het weer besproken. Voorlopig moest de paraplu bij de hand blijven, want het zou de komende dagen flink blijven regenen.

Weer ging haar smartphone.

Ze verwachtte haar moeder. Die belde regelmatig om te vragen hoe het met haar ging en of ze weer eens langskwam.

“Hallo, spreek ik met Martje?”

Het was niet haar moeder. Martje herkende de stem niet.

“Ja.”

“Het is al even geleden, maar wij hebben samen de cursus ‘Hoe word ik een succesvolle zakenvrouw?’ gedaan.”

Martje dacht na. Och ja, dat was in de tijd dat ze rondliep met het idee om misschien in de toekomst een eigen winkeltje te beginnen. Hoe lang geleden zou het geweest zijn? Twee jaar geleden? Haar baan in het ziekenhuis vond ze erg leuk, maar men sprak over een

reorganisatie en dan zou ze mogelijk ontslagen kunnen worden. In dat geval wilde ze misschien een kledingwinkeltje beginnen. Zonder dat ze wist of dat werkelijkheid zou worden, leek haar een cursus over dit onderwerp leuk en nuttig om te doen.

Ze had er veel van geleerd, maar een winkeltje was er nooit gekomen. Ook niet toen ze door de reorganisatie van het ziekenhuis ontslagen was. Er kwam zoveel kijken bij het opstarten van een kledingwinkel. Bovendien had ze niet de financiële middelen om een winkelpand te huren.

“Hallo, ben je er nog?” vroeg de vrouw aan de andere kant van de lijn toen ze niets meer hoorde.

“Ja ja, ik hoor je nog,” antwoordde Martje snel.

“Ik ben Jacqueline. Ken je mij nog”

Ja, haar herinnerde Martje zich nog wel; een mooie, jonge vrouw met lange benen en een boezem met een omvang waarmee ze alles van mannen gedaan zou kunnen krijgen.

Tijdens de cursus was Jacqueline vaak aan het woord geweest. Was het niet om antwoord op een vraag te geven, dan was het wel om een grappig verhaal uit haar leven te vertellen.

Martje had tegen haar opgekeken. Jacqueline was een vrouw van de wereld, iemand die precies wist wat ze wilde. Ze hadden regelmatig afgesproken in de bibliotheek van de school om opdrachten te maken die als huiswerk werden opgegeven. Na de cursus hadden ze elkaar nog twee maal gezien, daarna waren ze elkaar uit het oog verloren.

“Hoe lang is het geleden? Die cursus was, geloof ik, twee jaar geleden, niet? Ik ben over twee dagen bij jou in de buurt. Zullen we samen een kop koffie drinken?” vroeg Jacqueline. Ze praatte druk en haalde nauwelijks adem tussen de zinnen door.

Martje stemde daarin toe, al begreep ze niet waarom Jacqueline haar na al die jaren ineens wilde zien.

“Leuk, dan zien we elkaar over twee dagen. Waar zullen we afspreken? Is er in jouw dorp een café of restaurantje waar we elkaar kunnen ontmoeten?” vroeg Jacqueline.

“Ja, er is een café. Het heet De Engel. Je kunt het gemakkelijk vinden want er is maar één café in het dorp.”

“Leuk, dan spreken we daar af. Om half elf ’s morgens, goed?” vroeg Jacqueline.

“Oké, tot dan,” sloot Martje het gesprek af.

Waarom ze ja had gezegd wist ze niet, misschien om de sleur te

doorbreken.

Op de televisie begon een programma over vermiste personen. Martje volgde het even, maar haar gedachten dwaalden al snel af. Zou er, buiten haar moeder, iemand zijn die haar zou missen als ze ineens zou verdwijnen? Ze kon niemand verzinnen. Misschien als ze niet op haar afspraak zou komen over twee dagen. Hoewel, Jacqueline zou waarschijnlijk denken dat Martje de afspraak vergeten was en het daarbij laten.

Ze voelde zich alleen. Haar ouders waren gescheiden toen ze vijftien was. Haar vader had ze daarna slechts af en toe gezien. Hij had het te druk gehad met een nieuwe vriendin en haar drie kinderen. Martje paste niet meer in het plaatje en na enkele bezoeken had Martje het voor gezien gehouden.

Als enig kind had ze wel contact met haar moeder, maar de band was niet intens. Ze dronken soms samen koffie en spraken over oppervlakkige onderwerpen.

Doordat ze haar baan kwijtgeraakt was, had ze ook geen contact meer met collega's.

In haar dorp kende ze wel een aantal mensen, maar dat beperkte zich tot "goedemorgen, hoe gaat het?" De gesprekken die daaruit voortkwamen, konden haar zelden boeien. De mensen waren net zo saai als het dorp. De meeste inwoners hadden een baan buiten het dorp dus die waren overdag weg. Een kleine bakkerij was de enige winkel. Daar kwam Martje vaak. Het rook er altijd heerlijk en ze kocht er bijna dagelijks brood en op vrijdag een gebakje.

Op zaterdag deed ze haar ronde over de markt. Een tiental kraampjes stonden er met fruit, groenten en bloemen. Een viskraam en notenbar waren er slechts om de twee weken.

Martje was er niet de persoon naar om op stap te gaan en naar feesten te gaan. De cursus was het laatste geweest waar ze nieuwe contacten had gemaakt. Die waren allemaal weer uit haar leven verdwenen.

Alleen nu dus Jacqueline die haar belde. Haar nieuwsgierigheid werd geprikkeld. Hoe zou het met haar zijn?

Hoofdstuk 2

Twee dagen later liep Martje naar café de Engel waar ze had afgesproken met Jacqueline.

Ze vond het vervelend om toe te geven dat ze zich op de afspraak had verheugd. Het gaf aan hoe weinig leuke dingen ze meemaakte.

Onderweg naar het café vroeg ze zich af of Jacqueline veel veranderd zou zijn. Ze zou haar zeker herkennen, al was het maar aan die lange benen en grote boezem.

Martje duwde de deur van het café open. Omdat de regen onophoudelijk uit de lucht viel, was haar paraplu erg nat. Ze schudde hem uit en zette hem in een bruine paraplubak in de hoek van het halletje.

Ze liep het café binnen en keek of ze Jacqueline zag zitten. Aan de bar zaten twee mannen. De ene man vertelde een verhaal, de andere man luisterde er nauwelijks naar en keek ongeïnteresseerd naar zijn biertje.

In de hoek was een tafel bezet waaraan een dikke man de krant zat te lezen.

Nee, Jacqueline was er nog niet.

Ze ging bij het raam zitten en bestelde een kop koffie. Ze was nog nooit in het café geweest. Ze was geen cafébezoekster.

Al snel kwam de barman de koffie brengen en zei: "Kijk eens jongedame, een vers gezet bakje koffie. De gasten zeggen dat ze het zelf thuis niet lekkerder kunnen maken."

"Ik ben benieuwd, bedankt."

Het rode, Perzische tafelkleed maakte het café huiselijk, maar wel oubollig. Ze had spijt dat ze hier had afgesproken. Jacqueline was natuurlijk gewend aan moderne eetcafés of aan die lege ruimtes met felgekleurde statafels waaraan jonge mensen hun drukke en interessante leven bespraken en waarbij ze nonchalant een cocktailglas in hun hand hielden.

Ze schrok op uit haar gedachten. Ze had niet gehoord dat er iemand was binnengekomen en naast de tafel was gaan staan. Ze keek recht in het vrolijke, maar enigszins arrogante gezicht van Jacqueline, die eruit zag als een dame.

"Hoi Martje, wat leuk dat we elkaar weer ontmoeten." Jacqueline stak haar hand uit en zette met haar andere hand haar glimmende tas op

het Perzische tafelkleed. Ze keek om zich heen en zei: "Leuke tent heb je uitgezocht."

Martje betwijfelde of Jacqueline dat meende.

Het succes straalde van Jacqueline af. De toon waarop ze sprak en de wijze waarop ze haar woorden begeleidde met haar handen, deden Martje huiveren. Daar kwamen nog de arrogante blik en haar hele houding van succesvolle zakenvrouw, die ze zich had aangemeten, bij. Martje voelde zich veruit de mindere en zag dat Jacqueline het in die twee jaar veel verder had geschopt dan zij. Toch begroette ze Jacqueline vriendelijk. "Lang geleden dat we elkaar gezien hebben," zei ze en schudde de uitgestoken hand. Meer tekst had ze niet. Martje beseftte dat hun contact niet meer was geweest dan het gezamenlijk maken van opdrachten. Persoonlijke gesprekken hadden ze nooit gevoerd, daarom vond Martje het moeilijk om een gespreksonderwerp te verzinnen.

Ze riep de barman en bestelde nog een kop koffie die hij even later voor Jacqueline op tafel zette.

Jacqueline had genoeg tekst en ratelde aan één stuk door. Ze vertelde hoe succesvol haar bedrijf was dat ze na die cursus had opgericht. Het ging haar in alle opzichten voor de wind. Ze liet foto's zien van een knappe man die bij haar bleek te horen. "Richard is zo'n lieve vent! Hij doet alles voor me. Bij ons zijn de rollen omgekeerd. Hij werkt vanuit huis voor een computerbedrijf en is bijna altijd thuis. Ik leid mijn bedrijf en hij verzorgt de huishouding."

Jacqueline haalde nauwelijks adem tussen haar zinnen. "Het is een schat van een man. 's Avonds zit hij met een wijntje op mij te wachten. Dan ruikt de hele kamer al naar het avondeten. In bed is hij geweldig! Hij weet precies hoe hij het mij naar de zin moet maken."

Jacqueline babbelde maar door. Ze had genoeg om over te praten. Het ging over haar jeugd, haar mooie huis, familieleden die Martje niet kende en de leraar van hun cursus waar Jacqueline nog regelmatig contact mee had. Elk onderwerp kwam uitgebreid aan bod.

Martje zat onderuitgezakt achter het tafeltje en kon de woordenstroom niet meer aan. Ze knikte af en toe of mompelde iets om te laten merken dat ze nog aan het luisteren was. In werkelijkheid was ze de draad allang kwijt. Ze was blijven steken bij Richard in bed. Ze was alle besef van tijd kwijt toen Jacqueline ineens opstond en zei: "Dat zal wel genoeg zijn."

Martje keek op tafel en zag een biljet van twintig euro liggen.

Jacqueline pakte haar tas. “Erg leuk om weer eens gehoord te hebben hoe het met je gaat,” zei ze terwijl ze Martje weer haar hand toestak. Voor zover Martje zich herinnerde, had ze niets over zichzelf verteld. “Ja, het was leuk. Misschien kunnen we nog eens afspreken,” hoorde ze zichzelf tot haar verbazing zeggen en liep mee naar buiten. Ze keek Jacqueline na met haar paraplu in haar hand, liet de deur achter zich dichtvallen en liep naar huis.